

ville de see, at ligesaa mange Regnemestere, der have givet sig af dermed, ligesaamange forskjellige Forholdstal have de fundet, og det ligger ganske simpelt deri, at den Mand ikke endnu er født, som kan finde et Forholdstal, som i mindste Maade her kan betyde Noget. Man siger, at Kjøbstæderne betale Consumtionen, fordi den kræves op ved Kjøbstædernes Porte; men hvem er det, som tager Pengene op af Lommen og erlægger Afgiften? Det er Importeuren; og jeg spørger, er det ham, som kommer paa Torvet og siger: mine Productioner, mine Frembringelser have kostet mig det og det, og det jeg har udlagt i jeres Port? Nei; thi saa sig de til ham: Gaae hjem med dit Kram, thi Markedsprisen retter sig ikke efter dig, men det europæiske Markeds Priser. Det er ham, som har betalt Afgiften, og hvorledes den fordeles sig, det berøer ganske paa andre Forhold. Naar vi nu altsaa gaae løs paa at spørge: hvor skal vi beholde Consumtionen, og hvor skal vi affkaste den, saa gjælder det ingenlunde om at spørge, hvorledes skal vi erstatte dem eller dem eller dem derfor, thi vi vide ikke, hvem der skal have Erstatning, men det gjælder om, hvorledes skal vi erstatte den Skat, som vi savne som Indtægt i Statskassen, og da vil det vistnok være meget rigtigt aldeles at ophæve denne Afgift, men sætte en anden istedetfor (Hør!). Da vi paa forrige Rigsdag forelagde den ærede Finantsminister dette Spørgsmaal som et Art Livsspørgsmaal for vor hele finantsstille Udviſling, gif han let hen over det, og gjorde os i Grunden Bebreidelser som „Ideologer“, der gave ham Ideer, uden at hjælpe vor finantsstille Stilling 10 Skridt fremad. Men nu griber han til at udføre disse Ideer, og det høist usuldstændigt; thi han begaaer Feil i begge Retninger baade ved den Maade, hvor paa han hæver Consumtionen, og ved den Svagthed, hvormed han forfølger sit andet Formaal, Baalaget af en Indkomstskat.

Den eneste af alle de Grunde, jeg her har hørt anføre for at vedblive at opkræve Consumtion, ikke af Kjøbenhavn men ved Kjøbenhavns Porte, det var, at Portene her ere bedre lukkede end alle andre Porte i Landet, og at der kjøres Mere ind af dem, som kan

lægges Skat paa end af alle de andre. Den Grund er en reel Grund, men gjælder kun foreløbig, og naar derfor den høitagtede Finantsminister havde sagt: vi ville opkræve ved disse Porte, hvor vi tage saa rundelig og rask ind, i nogle Aar endnu, fordi vi ikke vide bedre, hvorledes vi skulle bære os ad indtil Indkomstskatten har indslidt sig, saa siger jeg, det er ærligt og oprigtigt. Men naar den høitærede Finantsminister prøver gennem en heel anden Række af Grunde at beviistliggjøre, at man i Kjøbenhavn bedre kan lægge en Skat ved Portene paa Kjøb end i enhver anden By, saa er det kun en Udvei, man bruger for at slippe fra en Sag, som i sig selv synes En at være urigtig, og hvori den høitagtede Finantsminister paa hver anden Side anfører grundede Indvendinger mod sig selv i dette Værk af pro et contra, som her ligger for os. Det som vi altsaa her skulle høre udtalt, førend vi tage nogen Beslutning over denne Lov, det er ialfald, om Meningen er den, at man skal forfølge en Opkrævning af en Indkomstskat, saaledes at paa denne Maade Bessatningen paa de frembragte Gjenstande, som gaae ind igjennem Kjøbenhavns Porte, kan ophøre. Naar den høitærede Finantsminister har nævnet som en af Hovedgrundene, hvorfor man burde beholde Toldlinien ved Kjøbenhavns Porte, at de skulle være et Bærn mod Indsmugling ved Kjøbenhavns Porte, saa forekommer denne Grund mig saa forunderlig, at det næsten smerter mig, at den er bleven fremført; thi naar jeg aabner samtlige andre Porte i Landet, blandt andre navnlig i Sjælland, kan jeg jo sælge de indsmuglede Varer paa alle de andre Steder, og behøver ikke at kjøre ind ad Kjøbenhavns Porte dermed; og kan jeg ved Hjælp af Smugling opkjøbe mine Varer billigere andre Steder end i Kjøbenhavn, troer da den høitærede Finantsminister, at jeg vilde tage til Kjøbenhavn, for der at kjøbe dem dyrere? Den hele Række af Grunde er ikke af dem, det under Omstændigheder som disse er heldigt at opstille. Jeg vil, for ikke at forlænge Forhandlingerne, vende mig til 2 andre Sider af denne Sag, idet jeg troer ved mit Anførte tilstrækkelig at have udtalt mig mod at fastholde den saakaldte Kjøbenhavnstke Consumtion paa anden Maade end som en